

Οι Τρεις Ιεράρχες

Στις 30 Ιανουαρίου η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Τριών Ιεραρχών: του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, του Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου και του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Γιατί όμως τους γιορτάζουμε όλους μαζί, αφού ο καθένας έχει και τη δική του ξεχωριστή γιορτή; Επειδή συνέβη το εξής θαυμαστό γεγονός. Πριν από πολλά χρόνια οι Χριστιανοί διαφωνούσαν για το ποιος από τους τρεις Αγίους είναι ανώτερος ενώπιον του Θεού. Είχαν μάλιστα χωριστεί σε Γρηγορίτες, Βασιλείτες και Ιωαννίτες. Τότε, οι Τρεις Ιεράρχες φανερώθηκαν σε έναν σοφό επίσκοπο της εποχής, τον Ιωάννη, και του είπαν: «Εμείς είμαστε κοντά στον Θεό και καμία διαμάχη δεν υπάρχει ανάμεσα μας. Πρώτος μεταξύ μας δεν υπάρχει, αλλά, εάν τον έναν επικαλεστείς, και οι άλλοι δύο θα ακολουθήσουν. Γι' αυτό πρόσταξε όσους φιλονικούν να ειρηνεύσουν, γιατί αυτό ήταν το θέλημα μας, όταν ήμασταν στη γη και τώρα που είμαστε στον ουρανό να υπάρχει ομόνοια μεταξύ των πιστών. Επίσης, καθιέρωσε μια γιορτή κοινή και για τους τρεις κι εμείς θα μεσιτεύουμε στον Θεό για όσους γιορτάζουν τη μνήμη μας εκείνη την ημέρα». Μ' αυτήν την ξεχωριστή επέμβαση των Αγίων σταμάτησαν οι φιλονικίες.

Αναρωτηθήκατε ποτέ, παιδιά, γιατί η Εκκλησία μας όρισε τους τρεις αυτούς Αγίους ως προστάτες των μαθητών, ενώ υπήρξαν κι άλλοι σοφοί

~~και άλλους σοφούς; Η απάντηση είναι απλή: οι τρεις αυτοί άγιοι προστάτες των μαθητών είναι ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Άγιος Πέτρος ο Απόστολος. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος ονομάστηκε προστάτης των μαθητών γιατί υπήρξε ο πρώτος που γράφει για τον Άγιο Βασίλειο, μαρτυρεί τον ακριβή λόγο που ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε στον Άγιο Βασίλειο, και ο Άγιος Πέτρος ο Απόστολος υπήρξε ο πρώτος που γράφει για τον Άγιο Πέτρο ο Απόστολος.~~

απλώς μοναχίζεται και να είναι στην ερήμου; Η δόξα και η τιμή τους συμβου-

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος αγαπούσε πολύ να ζει ως μοναχός μέσα στην ησυχία της ερήμου. Εκεί, μπορούσε να προσέξει να γράφει ποιήματα απερίσπαστος. Όσο όμως αυτός απέφευγε τις τιμές, τόσο οι πιστοί χριστιανοί τον αναζητούσαν για να τον λείψει και να τους καθοδηγήσει στην ορθόδοξη πίστη.

διαδίδοντας να αφανιστεί το κίνδυνο, ο Άγιος για να γίνει πάλος ποιμέ-

Εκείνα τα χρόνια οι αιρετικοί είχαν κατακλύσει τις πόλεις, φεύγουν διδασκαλίες για τον Χριστό μας, και προσπαθούσαν να σπασουν τους αληθινούς χριστιανούς. Βλέποντας το μεγάλο αυ Άγιος Γρηγόριος δέχτηκε ν' αφήσει την ησυχία της ερήμου, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και να προστατέψει, ως ποιμένας, τα παιδιά της Εκκλησίας από το φέμα και την αίρεση.

από τη μέση Έτσι πλησί-

Ο πόλεμος, ωστόσο, και από τις δύο πλευρές ήταν σκληρή μάχη, ο Άγιος Γρηγόριος με όπλο του την προσευχή και την αγάπη για την Εκκλησία και από την άλλη, οι αιρετικοί με τις πονηριές και τις κακίες τους. Ποιος άραγε θα έβγαине νικητής;

και άλλους σοφούς;

Οι πιο φανατικοί αιρετικοί κατάλαβαν ότι, εάν έβγαζαν νικητή τον Άγιο Γρηγόριο, η Κωνσταντινούπολη θα ήταν δική τους, ο Άγιος Πέτρος ο Απόστολος και ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής θα ήταν πτωχό νεαρό και του είπαν με θράσος:

~~– Βάλουμε και σκακιάς σου Πάτερ' αγία! Κι όμως, όταν ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος υπήρξε προστάτης των μαθητών, ο Άγιος Πέτρος ο Απόστολος και ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής υπήρξαν προστάτες των μαθητών.~~

- Σύμφωνα, θα το κάνω! απάντησε αυτός, χωρίς να το καλοσκεφτεί.

Έτσι, την άλλη μέρα, όταν βράδιασε, ο τολμηρός νεαρός τρύπωσε στο ταπεινό σπιτάκι του Αγίου. Ο Άγιος Γρηγόριος, που εκείνη την ώρα προσευχόταν γονατιστός, στράφηκε και κοίταξε τον επισκέπτη γεμάτος πραότητα και αγάπη.

- Τι θα ήθελες παιδί μου; τον ρώτησε ήσυχα.

Ο νεαρός έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα, ανίκανος να προχωρήσει στο έγκλημα που σχεδίαζε. Το μαχαίρι έπεσε από τα χέρια του και δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

- Συγχώρησε με, άγιε γέροντα, ψιθύρισε.

- Ηρέμησε, παιδί μου, το 'χω κιόλας ξεχάσει. Μόνο σε παρακαλώ μην κάνεις πια παρέα με τους αιρετικούς, αλλά να 'ρχεσαι κοντά μου να με βοηθάς κι εγώ θα σε φροντίσω σαν παιδί μου. Από 'κείνη τη στιγμή, λοιπόν, ο νέος άλλαξε ζωή κι έμεινε πιστός κοντά στον Άγιο Γρηγόριο.

